

Músics en conflicte

«Els muntatges que estem vivint haurien de ser suficients perquè els companys d'ofici possessin en dubte el funcionament d'aquesta democràcia tocada de mort»

La persona que es dedica a la música té, quasi per naturalesa, un ego d'unes dimensions més grans que l'habitual. Està acostumada a que se li aplaudeixi gairebé tot i a ser sempre el centre d'atenció. Comptat i debatut, per culpa d'un ofici que, per la popularitat i l'expectació que genera, està sobrevalorat i mitificat. Com si cantar una cançó fos quelcom heròic o tan necessari com apagar un foc o operar un ventricle del cor.

També per naturalesa, la persona que es dedica a fer cançons i cantar-les es troba còmode en un espai de neutralitat política. És la comoditat de l'equidistància o, per ser més generosos, la comoditat de fer costat a l'opció que queda més a la vora del poder, però ei, sense que es noti gaire. Amb aquesta idea quimèrica, l'artista pretén arribar, constantment, a un públic gran, i pensa que quedar-se lluny de les preocupacions i del patiment de la societat l'acostarà a ampliar la seva base. D'oients, és clar.

Per aquests dos motius, molts músics es troben molestos en els contextos on es viuen situacions de conflictes. Primer, perquè el protagonisme de l'acció cultural passa, evidentment, en un darrer terme. Després, perquè el seu públic, que està fet a base de persones que s'emocionen, pateixen, senten empatia, estimen i odien, en un moment o altre, més tard o més d'hora, els obligarà a posicionar-se. I que incòmode que és posar-se al costat de la teva gent quan vius meravellosament bé al marge del conflicte. Hi havia un grup de Gràcia (es deien Igitaia) que cantava: que fàcil que seria observar la tempesta amb tu.

Aquests dies, als Països Catalans hem vist moltes persones que es dediquen a la música que han alçat la seva veu. Però acostuma a ser una veu que ja escoltem sovint per defensar els nostres drets quan l'Estat i el poder pretén retallar-los. Hi ha, encara, massa silencis, i massa silencis dolorosos, de músics a qui intueixo la seva empatia, però que avui són incapaços de denunciar la brutalitat policial que vivim a Catalunya, la seva actuació fora dels protocols, la repressió contra manifestants innocents, la presó de companyes i companys que podríem ser tu i jo.

Vivim a la Zona Especial del Nord-Est, on una operació d'Estat pretén eliminar l'independentisme de qualsevol mapa, físic o mental. Els muntatges i les invencions que estem vivint haurien de ser suficients perquè els companys d'ofici possessin en dubte el funcionament d'aquesta democràcia ferida i tocada de mort. Els drets que se'n van amb una sentència tu també els estàs perdent. Els drets que defensem avui també els defensem per a tu. Obre els ulls, observa't, i interroga't: no és així com es fan les cançons?